

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvinenej **Mgr. I. S.** pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. (zákon číslo 140/1961 Zbierky v znení neskorších predpisov, účinný do 1. januára 2006 – v ďalšom len Tr. zák.) prerokoval na neverejnom zasadnutí 22. februára 2008 v Bratislave dovolanie, ktoré podala obvinená Mgr. I. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 2. augusta 2006, sp. zn. 3To 192/06, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej Mgr. I. S. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici z 21. apríla 2006, sp. zn. 1 T 147/2005, bola obvinená Ing. I. S. uznaná za vinnú z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej tam kde v texte bude uvedené Tr. zák., Trestný zákon alebo Tr. por. alebo Trestný poriadok bude sa mať na mysli Trestný zákon a Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006, pokiaľ výslovne nebude uvedené inak), na tom skutkovom základe, že

vystupujúc ako konateľka spoločnosti M., v úmysle získať pre seba neoprávnený majetkový prospech 16. mája 2003 v Banskej Bystrici uzatvorila Zmluvu o obstaraní veci medzi obstarávateľom - spoločnosťou M. a objednávateľmi - R., N. a MUDr. J. K., nar. X., ktorou sa zaviazala pre objednávateľa zabezpečiť kúpu stavebnej parcely, určenej na stavbu rodinného domu v k. ú. P., v lokalite „P.“ č. parcely X., vedenú ako orná pôda o výmere 713 m², zapísanú v liste vlastníctva (LV) č. X. do termínu 31. mája 2003, pričom prevzala od objednávateľa RNDr. J. K. v hotovosti sumu 100 000 Sk, ako zálohu na kúpnu cenu obstarávanej stavebnej parcely na stavbu rodinného domu, v stanovenom termíne a ani do dnešného dňa kúpu stavebného pozemku nezabezpečila a ani napriek odstúpeniu od zmluvy R. a MUDr. J. K. im zálohu nevrátila, čím spôsobila RNDr. J. K. a MUDr. J. K. škodu vo výške 100 000 Sk.

Za to bola obvinená Mgr. I. S. odsúdená podľa § 248 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, ktorého výkon je bol podľa § 58 ods. 1, písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bola odsúdenej uložená povinnosť nahradiť RNDr. J. K. a MUDr. J. K. škodu vo výške 100 000 Sk a podľa § 229 ods. 2 Tr. por. boli poškodení RNDr. J. K. a MUDr. J. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená Mgr. I. S. odvolanie.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. augusta 2006, sp. zn. 3 To 192/06, bolo odvolanie obvinenej Mgr. I. S. proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici z 21. apríla 2006, sp. zn. 1 T 147/2005, podľa § 256 Tr. por. zamietnuté.

V zmysle § 139 ods. 1 písm. b/ alinea cc/ Tr. por. rozsudok je právoplatný, a vykonateľný, ak zákon síce proti nemu pripúšťa odvolanie, avšak podané odvolanie bolo zamietnuté.

Rozsudok okresného súdu sa v dôsledku uvedeného stal právoplatným zamietnutím odvolania obvinenej Mgr. I. S. uznesením krajského súdu.

Okresný súd v Banskej Bystrici predložil 23. januára 2008 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej trestnej veci dovolanie, podané prostredníctvom obhajcu obvinenej Mgr. I. S. - JUDr. M. K. proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 26. novembra 2007. Dovolateľka s poukazom na dôkaznú situáciu vo veci vyslovila názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj odsudzujúci rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici boli založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, preto považuje za naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov).

V odôvodnení uviedla, že od vznesenia obvinenia do právoplatného rozhodnutia v uvedenej trestnej veci uvádzala, že sa z trestného činu sprenevery podľa ustanovenia 248 ods. 1, 2 Trestného zákona, z ktorého bola uznaná za vinnú, necíti byť vinná.

S poukazom na skutkový základ obvinenia, ktorý spočíva v tom, „že dňa 16. mája 2003 vystupujúc ako konateľka spoločnosti M. v úmysle získať pre seba neoprávnený majetkový prospech uzatvorila Zmluvu o obstaraní veci s R. a MUDr. J. K. na zabezpečenie kúpy stavebnej parcely, určenej na stavbu rodinného domu v k. ú. P. do termínu 31. mája 2003 za týmto účelom prevzala od objednávateľa RNDr. J. K. sumu 100 000 Sk ako zálohu, ale do dnešného dňa mu kúpu predmetného pozemku nezabezpečila a napriek odstúpeniu objednávateľov od zmluvy zálohu im nevrátila, čím im spôsobila škodu vo výške 100 000 Sk, tvrdila, že uvedené konanie nie je trestným činom.

Podľa názoru obvinenej Mgr. I. S., napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu veci.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že z trestného činu mala byť usvedčená výpoveďou poškodených a svedkov Ing. Ľ. M., J. K., MUDr. E. F., Ing. F. T., P. T. a znaleckým posudkom Ing. Naňovej.

Ďalej vykonaným dokazovaním malo byť preukázané, že jej konaním boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2) Trestného zákona nakoľko si prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku škodu nie malú, pričom takéto konanie je protiprávne a spoločensky nebezpečné.

V trestnom konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku bolo vykonané dokazovanie v rozsahu podľa návrhov strán a bol zistený skutkový stav veci.

Vo svojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici namietala, že výsledky dokazovania súdom prvého stupňa neboli správne a v súlade s Trestným zákonom vyhodnotené, v dôsledku čoho súd bez primeraných dôvodov vyplývajúcich z dokazovania skutok, ktorý je predmetom obžaloby právne kvalifikoval ako trestný či sprenevery podľa ustanovenia § 248 ods. 1, 2) Trestného zákona.

Z doslovného znenia skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa ustanovenia § 248 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vyplýva, že tohto trestného činu sa dopustí ten, kto si „prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú.“

Je pravdou, že nikdy nepopierala, že 16. mája 2003 ako konateľka spoločnosti M., IČO : X., uzatvorila s poškodenými Zmluvu o obstaraní veci a pri podpise zmluvy prevzala v mene spoločnosti M. od poškodených zálohu vo výške 100 000 Sk.

Na vykonanie uvedeného právneho úkonu za právnickú osobu mala legitímne oprávnenie, ktoré jej vyplývalo z funkcie konateľa spoločnosti. Ako konateľka spoločnosti je zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu v Banskej Bystrici v oddiele: S., vložka č. X. od 22. apríla 2003 a spôsob konania za spoločnosť M. je zapísaný v obchodnom registri tak, že spoločnosť zastupujú a za ňu podpisujú

konatelia, každý samostatne. Za túto spoločnosť teda v čase uzavretia zmluvy (16. mája 2003) bola oprávnená konať a podpisovať v plnom rozsahu samostatne.

Na vysvetlenie motívov jej konania uviedla, že konala za spoločnosť, ktorá prevzala výsledky jej dovtedajšej činnosti v súvislosti s inžinierskou prípravou výstavby rodinných domov v lokalite „P.“ v Banskej Bystrici a jej zámerom bolo plánovanú stavebnú akciu v mene spoločnosti M. vrátane výstavby inžinierskych sietí realizovať. Sama ako fyzická osoba nemala oprávnenie na podnikanie v predmete činnosti stavebníctvo, avšak toto oprávnenie mala spoločnosť M., a v obchodnom registri zapísané mimo iných inžiniersku činnosť v stavebníctve, sprostredkovateľskú a obchodnú činnosť v stavebníctve, ako aj uskutočňovanie pozemných stavieb a ich zmien, stavebných úprav a udržiavacích prác. Z uvedených dôvodov sa stala aj spoločníkom tejto spoločnosti.

Opakovane uviedla, že zmluvu o obstaraní veci všetci účastníci uzavreli dobrovoľne, slobodne a vážne. Zmyslom tejto zmluvy bolo obstaranie príležitosti na uzavretie kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k stavebnému pozemku.

Spoločnosť nebola schopná splniť záväzky z tejto zmluvy vyplývajúce, pričom dôvody uviedla v odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa.

Jednalo sa o objektívne dôvody, ktoré nebolo možné ani pri vynaložení všetkého úsilia z jej strany ovplyvniť.

Zmluvu v žiadnom prípade neuzatvárala s úmyslom prisvojiť si cudziu vec - peniaze, ktoré som ako zálohu na zaplatenie kúpnej ceny prevzala.

Pred uzatvorením zmluvy s poškodenými viedla rokovania o jej jednotlivých ustanoveniach. Z prejavov vôle poškodených nevyplývali pre prijímateľa peňažnej zálohy - spoločnosť M. žiadne obmedzenia, resp. zákaz s peniazmi disponovať. Vychádzajúc z okolností v čase uzavretia predmetnej zmluvy v záujme poškodených bolo, aby došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k stavebnému pozemku a bola zaplatená kúpna cena za tento pozemok v plnej výške.

V uvedenej situácii nie je možné považovať zaplatené peniaze za cudziu vec pre účely právnej kvalifikácie môjho skutku, v ktorom súdy oboch stupňov vidia trestný čin sprenevery.

Trestný čin sprenevery podľa ustanovenia § 248 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. je trestným činom úmyselným a podľa ustanovenia § 4 Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Z rozsudku prvostupňového súdu nijako nevyplýva, akými úvahami sa sám spravoval, keď dospel k záveru, že moja vina bola preukázaná a z akých skutočností má byť preukázaný môj úmysel prisvojiť si cudziu vec.

Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že za jednu z rozhodujúcich usvedčujúcich okolností považovali skutočnosť, že zmluva ktorú uzatvorila s poškodenými nebola predmetom účtovnej ani obchodnej evidencie spoločnosti a že suma 100 000 Sk nie je evidovaná v účtovných dokladoch spoločnosti ako príjem. Preto bolo konštatované, že keď peniaze „nešli na účet spoločnosti, ani do pokladne tejto spoločnosti“, tieto použila pre svoju vlastnú potrebu.

Uvedené konštatovanie však nezodpovedá skutkovým zisteniam prvostupňového súdu, nakoľko bolo preukázané, že zmienená zmluva bola platne uzavretá, ktorú skutočnosť potvrdili samotní poškodení, že v rozhodujúcom čase spoločnosť zaplatila svoje záväzky v sume najmenej 130 000 Sk napriek tomu, že žiadnymi inými prostriedkami ako predmetnou zálohou v sume 100 000 Sk a hotovosťou vo výške 30 000 Sk, ktoré spoločnosti poskytla ja, nedisponovala. Z predložených účtovných dokladov a výpovedí svedkov bolo bez pochyb preukázané, že spoločnosť M. zaplatila za vypracovaný geometrický plán, vypracovaný polohopis a výškopis, za znalecký posudok o cene nehnuteľností a iné,

o čom vypovedali vypočutí svedkovia Ing. F. T., P. T., Ing. U., ktorí potvrdili, že spoločnosť im za vykonané práce zaplatila.

O uvedených úhradách sa z dôvodov, ktoré nemohla ovplyvniť, nevykonali zákonom predpísané zápisy v účtovnej evidencii spoločnosti, čo však neznamená, že tieto úhrady neboli realizované.

V danej dôkaznej situácii je podľa obvinenej celkom neodôvodnené konštatovanie, že tie isté peniaze, resp. ich ekvivalent použila pre svoju vlastnú potrebu.

Súdy tieto okolnosti nijako nezvážili a rozhodujúce logické súvislosti celkom prehliadli.

Právne posúdenie zisteného skutku má evidentné vady, ktoré spočívajú v jeho neodôvodnenej právnej kvalifikácii ako trestného činu sprenevery.

V podaniach, ktoré za účelom svojej obrany proti obžalobe doručila súdu poukazovala na citáciu Trestného zákona, dôvodovej správy, resp. judikatúru k ustanoveniu § 248 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., z ktorej vybrala :

Podľa § 248 1, 2 Trestného zákona kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potrestá sa odňatím slobody až na 2 (dva) roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím vecí, odňatím slobody na šesť mesiacov až 3 (tri) roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom sa páchatel' potretá, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 nie malú škodu.

Podľa § 3 ods. 3 Trestného zákona pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje zákon výslovne, že postačí zavinenie z nedbanlivosti.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa ustanovenia § 248 Trestného zákona, zákon vyžaduje úmyselné konanie páchatel'a spočívajúce v prisvojení si cudzej veci na škodu inej osoby.

Objektom tohto trestného činu sú vlastnícke vzťahy a jeho predmetom musí byť cudzia zverená vec odovzdaná páchatelovi inou osobou so záväzkom nakladať s ňou podľa vôle oprávneného napr. pôžička určitej veci, úschova, záloh, opatrovanie veci a pod. Ak bola vec odovzdaná s tým, aby sa s ňou ľubovoľne nakladalo len so záväzkom vrátiť rovnaké množstvo toho istého druhu (napr. peniaze) nejde o vec zverenú.

Objektívna stránka trestného činu sprenevery spočíva v tom, že páchatel si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, teda nakladá s ňou natrvalo ako s vlastnou.

Peniaze sú z hľadiska uvedených kritérií vecou druhovo zameniteľnou a pokiaľ nastanú také okolnosti, je ten ktorý peniaze prijal povinný vrátiť vec rovnakého druhu a množstva. Oprávnenie nakladať s vecou je pritom natoľko široké, že zahŕňa možnosť túto vec i spotrebovať.

Trestný čin sprenevery je trestným činom úmyselným, kde zákon pre naplnenie znakov jeho skutkovej podstaty vyžaduje vnútorný intelektový a vôľový vzťah páchatela k následkom činu, teda že páchatel chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Z hľadiska uvedených kritérií zákona, konanie obvinenej Mgr. I. S. nie je možné považovať za trestné, pričom k jej odsúdeniu pre trestný čin sprenevery došlo len z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia skutku, ktorý je predmetom obžaloby.

Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhla, aby dovolací súd vyslovil podľa ustanovenia § 386 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) rozsudkom porušenie zákona a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) zrušil rozsudok odvolacieho súdu 3 To 192/06 z 2. augusta 2006, ako aj rozsudok prvostupňového

súdu 1 T 147/2005, z 21. apríla 2006 vo výroku o vine, treste a vo výroku o povinnosti nahradiť škodu.

Po zrušení uvedených rozsudkov navrhla, aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresný súd v Banskej Bystrici 28. januára 2008 predložil dovolaciemu súdu aj vyjadrenie Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici k podanému dovolaniu podľa § 376 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Z tohto vyjadrenia vyplynulo, že podľa obvinenej právne posúdenie zisteného skutku ako trestný čin sprenevery je neodôvodnené. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o vine, treste a vo výroku o povinnosti nahradiť škodu a prikázal vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

V uvedenom prípade nie sú podľa okresného prokurátora splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Okresný súd v Banskej Bystrici a Krajský súd v Banskej Bystrici správne vyhodnotili vykonané dôkazy. Ich rozhodnutia sú zákonné. Dokazovaním bolo preukázané, že Mgr. I. S. skutočne prevzala od poškodených sumu 100 000 Sk. Predmetné peniaze nešli na účet spoločnosti. Zmluvu, ktorú uzatvorila Mgr. S. s RNDr. K. a MUDr. K., nebola predmetom účtovnej ani obchodnej evidencie tejto spoločnosti a nebola evidovaná v účtovných dokladoch tejto spoločnosti ako príjem. Uvedená skutočnosť je zrejmá zo zabezpečených dôkazov, vrátane vykonaného znaleckého dokazovania. Z trestnej činnosti je Mgr. I. S. usvedčená výpoveďou poškodených RNDr. K., MUDr. J. K. a Ing. Ľ. M..

S poukazom na vyššie uvedené, keďže nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), dovolanie navrhol podľa § 382 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) prerokoval dovolanie podané obhajcom obvinenej Mgr. I. S. - JUDr. M. K. a zistil, že nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Zo znenia vyššie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) a z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvoj inštančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku – dovolaní, je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. písm. a/ až písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Svedčí tomu aj dikcia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže

skúmať a meniť. Podľa § 371 ods. 6 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Naznačený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku z toho vyplýva, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcom sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera

existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho a jeho podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, I. o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov).

V posudzovanej veci je z dôvodov dovolania zrejmé, že obvinená Mgr. I. S. namieta spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa vyhodnotili v jej neprospech vykonané dôkazy a tiež ako posúdili skutok, ktorého sa dopustila. Skutok tak, ako bol zistený Okresným súdom v Banskej Bystrici a aj Krajským súdom v Banskej Bystrici je pre najvyšší súd záväzný a právne posúdenie skutku krajským súdom je potom správne a v súlade so zákonom.

Súdy oboch stupňov vecne správne a argumentačne výstižne poukázali aj na dôvody, ktoré viedli k potrebe posúdiť zistené konanie obvinenej Mgr. I. S.. Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) obvinená vidí zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne v dôsledku podľa jeho názoru chybného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok, tak ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky už uvedeného trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák., z ktorého bola obvinená Mgr. I. S. uznaná za vinnú. Preto ňou uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) nie je daný.

Na dôvažok, avšak takmer nadbytočne Najvyšší súd Slovenskej republiky v zhode so závermi okresného i krajského súdu uvádza, že práve prevzatie sumy 100 000 Sk od objednávateľov manželov K. a ich použitie obvinenou Mgr. I. S. v rozpore s ich vôľou na iný účel než bolo v zmluve o obstaraní dohodnuté (bez ohľadu na to, na čo boli použité), je trestným činom sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Tr. zák. Rovnako prijatie peňazí obvinenou v postavení konateľky nespôsobuje beztrestnosť jej konania, pretože prijatie peňazí či už v mene právnickej alebo fyzickej osoby nezbavuje ju povinnosti splniť prijatý záväzok a teda použiť peniaze v súlade s účelom, pre ktorý boli poskytnuté a prijaté. Na trestnú zodpovednosť a kvalifikáciu konania také postavenie bez ďalších okolností nemá vplyv, iba, ak by išlo o predstieranie takého postavenia, čo nie je prerokúvaný prípad.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, keďže dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) v posudzovanej veci nie je daný, najvyšší súd dovolanie obvinenej Mgr. I. S. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) odmietol na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. februára 2008

JUDr. Štefan M i c h á l i k , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia: